

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 140.

Tolvte Session.

59de Møde.

Tirsdagen den 8de Januar Kl. 6½ Aften.

(Forsfat.)

Ordføreren: Jeg troer dog ikke, at det er Tilfældet, hvad jeg om et Dieblil skal tillade mig at begrunde.

Formanden: Forhandlingen er aabnet, den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: § 6 gaar ud paa, at inddrage under den personlige Betsatning alle dem, der opholde sig i Staden, selv om dette Ophold kun er temporairt. Det er en Bestemmelse, der har ikke saa faa betænkelige Sider, saa at jeg for Communens egen Skjld vil haabe, at den ialtsald vil blive anvendt med stor Forsigtighed, thi det er ganske vist, at det er Tilfældet med Kjøbenhavn, ligesom med alle andre Landes Hovedstæder, at en stor Deel af de mere formuende Indvaanere i Riget sætte Priis paa at kunne opholde sig en Deel af Aaret i Rigets Hovedstad og nyde de Behageligheder og Herligheder, som denne frembyder, og det er ligesaa vist, at det er deri, at disse Hovedstæder maade have en væsentlig Deel af deres Velstandskilde. Det er imidlertid klart, at det vilde virke i høi Grad imod Niemedet, hvis den Omstændighed skulde være nok til uden videre at inddrage disse Personer med hele deres Formue, som de maatte leve paa andre Steder, under den personlige Betsatning, og det har derfor været meget under Dm tale i Udvalget,

om man ikke burde lade Paragraphen gaa reent ud. Dette har man dog ikke trostet sig til, men har foreslaet nogle indskrænkende Bestemmelser, saa at nemlig, naar der staaer: „der ikkun en vis Deel af Aaret have fast Bopæl her,“ skulde det forandres til: „som have fast Bopæl der i mindst et halvt Aar“, og at „Skatten skulde ganske bortfalde, dersom de ikke havde opholdt sig der i mindst eet Hjerdingaar“, selv om den faste Bopæl havde været i mindst et halvt Aar. Det kunde nemlig være muligt, at f. Ex. en Godseier kunde have leiet en Etage for et halvt Aar, men dog kun havde opholdt sig der ikke engang i et Hjerdingaar, og jeg skjønner derfor ikke reitere, end at det staaer som to selvstændige Forslag. Hvad § 7 angaaer, da er deri vistnok en heel Deel, der er fuldkommen rigtig, skjønt der idetmindste er et Punkt, som Udvalget man ansee for principielt urigtigt, nemlig det Spørgsmaal, hvorvidt Folk kunne inddrages under Betsatning, naar de have personligt Ophold udenfor Byen, men dog have deres Erhverv i større eller mindre Omfang i selve Byen. Forsaavidt dette hldrører fra, at de kun have en Eiendom her i Byen, er det en Selvsølge, at de maade svare alle de communale Afgifter, der hvile paa denne Eiendom, men at de tillige skulde drages ind under en personlig Betsatning af den Formue, der repræsenteres ved denne Eiendom, naar de ikke opholde sig i Byen, kan Udvalget ikke andet end ansee for principftridigt. Forsaavidt de derimod drive en Næring i Byen, vilde de naturligvis komme ind under Næringskatten, hvis denne ikke var ophævet, og det kan altsaa ikke i og for sig ansees for principftridigt, at